‘Disco Inferno’

Crokaert en het Phoenix-dossier

door

Sander Chargois

Voor Antwerpen.
Een stad die mij blijft inspireren.

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois
ISBN: 9789465543062
Druk: Eerste druk

© Sander Chargois
Eerste uitgave 2026

Voorwoord

Ging het een jaar eerder wat moeizaam bij het schrijven van Adagio, nu ging het een stuk sneller. Ik ging bijna direct van het ene in het andere verhaal over. Ook nu weer had ik al een titel in mijn hoofd, Disco Inferno. Wie kent het nummer niet? Misschien is de uitvoering van Tina Turner wel een van de bekendste, maar ik draai eerder die van Marcia Hines, een zangeres uit Australië, grijs.

Luister je naar het begin van het lied, dan gaat het over een hoog gebouw. In Antwerpen kom je dan al snel uit bij de Boerentoren. De eerste wolkenkrabber van Europa, gebouwd in de jaren dertig van de vorige eeuw. Momenteel staat deze leeg, dus voor mij een uitermate geschikte locatie voor de start van het verhaal. Een groot feest op de bovenste verdieping van dit gebouw.

Naar goede gewoonte gingen de eerste tien hoofdstukken naar Sigrid en Marleen. Gewoon een eerste check of het verhaal loopt en spannend genoeg is. Na dit groene licht kon ik in volle vaart doorschrijven. Eenmaal aan het einde kreeg ook Kaat het gehele manuscript. Wederom is mijn dank groot aan deze drie vriendinnen die de nodige verbeteringen hebben doorgevoerd en mij stimuleren om door te schrijven.

Dank ook aan ChatGPT voor het samenstellen van de cover, uiteraard na mijn input. Zoals jullie weten gebruik ik dergelijke programma's niet om te schrijven. Dat is en blijft iets van mijzelf.

Ik wens jullie veel plezier met het lezen van Disco Inferno, Crokaert en het Phoenix-dossier.

Sander

1

Jasper en Sandra liepen arm in arm over de Meir. Het was een koude decemberavond. De duisternis was al ingevallen en de winkels waren gesloten. Het werd langzaam stiller op deze anders zo drukke winkelstraat van Antwerpen. Jasper had voorgesteld een taxi te nemen, maar Sandra vond dat een korte wandeling na hun restaurantbezoek beter was om de redelijk zware maaltijd te verwerken.

Het was pas de tweede keer dat zij samen uitgingen, ondanks het feit dat zij elkaar inmiddels al een paar jaar kenden. Eigenlijk was hun relatie altijd zakelijk geweest. In het begin vond Sandra Jasper een nerd die naar haar mening te veel voor zijn beeldscherm zat. Ondanks het feit dat hij Robert en Danny vaak op cruciale momenten wist te helpen bij het oplossen van een zaak. Jasper daarentegen vond Sandra eigenlijk vanaf het begin al een toffe madam, al had hij niets met haar beroep als patholoog-anatoom. Hij had bewondering voor het werk dat zij deed, maar bloed, daar moest hij niets van hebben. Toch had hij nooit echt de moed gehad op haar af te stappen en dat kenbaar te maken. Het was eigenlijk toeval dat beiden enkele weken ervoor samen in een bar belandden en zij elkaar beter leerden kennen na al die jaren. Nu eens niet enkel zakelijke gesprekken, maar beiden durfden ook meer over hun privéleven te vertellen.

Eigenlijk hadden zij best wel veel raakvlakken en wederzijdse interesses en konden zij het meteen goed met elkaar vinden. Toen dan ook de uitnodiging voor dit feest bij Jasper binnenkwam, aarzelde hij geen moment en vroeg Sandra of zij met hem mee wilde gaan. Hij wist dat zij van dit soort feesten hield, maar vond het toch spannend toen Sandra bedenkelijk keek en moest nadenken. Enkele seconden later toverde zij een glimlach op haar gezicht en zei ze dat zij het een eer vond dat hij juist haar meevroeg.

“Wow”, zei Sandra toen zij de Boerentoren voor zich zagen.

“Dit is de grootste kerstboom die Antwerpen ooit gezien heeft, volgens mij”, zei Jasper, die zich nu ook verbaasde over het feit dat op de gehele toren een projectie van een enorme kerstboom te zien was.
“Het mag allemaal wat kosten”, zei Sandra en drukte zichzelf iets meer tegen Jasper aan in de hoop wat op te warmen.
“Tsja, je weet wie de eigenaar is. Aan geld geen gebrek, volgens mij.”
“Dat is ook weer waar. En moeten wij nu dadelijk helemaal naar boven?”, vroeg Sandra.
“Ja, in de piek van de kerstboom, zeg maar”, zei Jasper lachend. De ramen op de bovenste verdieping vertoonden een geelgouden gloed alsof het daadwerkelijk een piek symboliseerde.

Toen zij bij de Boerentoren aankwamen, liepen zij over een rode loper het inmiddels gestripte gebouw binnen. Toen de toren in 1931 werd gebouwd, was het de eerste wolkenkrabber van Europa. Hun tickets werden gecontroleerd en zij werden verzocht door te lopen. Eenmaal binnen zagen zij dat de nodige verdiepingen waren verwijderd. In de toekomst moest je van beneden helemaal tot aan het dak van de beeldentuin kunnen kijken. Zij doorkruisten de ruimte en stapten in een lift die speciaal voor de bouw was gebouwd. Zij stapten binnen, gevolgd door nog enkele gasten, waarna de liftdeuren sloten en deze omhoogging tot op de negende verdieping. Hier moesten zij uitstappen en naar het dakterras lopen. Aan de achterzijde van de Boerentoren was een tweede bouwlift die aan de buitenzijde van het hoogste gedeelte van de toren was bevestigd. Hiermee kon de bovenste verdieping bereikt worden.

Eenmaal boven aangekomen, lieten zij hun jassen in een garderobe achter, waarna zij de feestzaal inliepen. Direct vielen de vier grote ramen rondom op. Ieder met uitzicht over een ander deel van Antwerpen.
“Zullen wij eerst een drankje halen?”, stelde Jasper voor.
“Vind ik een goed plan”, zei Sandra en volgde Jasper naar een bar die in een hoek van de ruimte was opgesteld. Vervolgens liepen zij samen met ieder een glas cava in de hand naar het raam dat uitkeek in de richting van de kathedraal.
“Ben toch wel razend benieuwd of de plannen van de eigenaar

allemaal door mogen gaan", zei Sandra.
"Inderdaad, want dan zouden wij hier ook kunnen staan", zei hij lachend.
"Hoe bedoel je?"
"Het moet volgens mij een champagnebar worden met rondom glas en ook nog eens bovenop een uitkijkpromenade."
"Iets om alvast naar uit te kijken en op te drinken", zei Sandra lachend en tikte haar glas tegen dat van Jasper. Beiden namen een slok, waarna Jasper zijn glas op de statafel voor hem zette.
"Kom, laten wij gaan dansen", zei hij en pakte Sandra haar hand. Zij kon nog net haar glas op de tafel zetten voordat zij door Jasper naar de dansvloer werd getrokken.

Een half uur later stonden Jasper en Sandra nog steeds op de dansvloer. Het begon inmiddels behoorlijk druk te worden. Het publiek bestond voornamelijk uit kinderen van prominente en invloedrijke personen uit Antwerpen en omstreken. De meesten kenden zij eigenlijk niet. Het was pas sinds kort dat zij zichzelf open hadden gesteld voor het uitgaansleven. Daarvoor hadden zij er nooit echt behoefte aan gehad en gingen zij liever op in hun werk.

Plotseling werd er bij Jasper op zijn schouder getikt. Hij draaide zich om en zag zijn goede vriend Peter, van wie hij twee kaarten had gekregen.
"Hoi Peter", zei Jasper en schudde hem de hand. Hij boog zich hierbij enigszins voorover om boven de luide muziek uit te komen.
"Mag ik je voorstellen, Sandra", zei hij terwijl hij zich naar haar wendde.
"Aangenaam", riep Sandra terug.
"Kom, laten wij naar ons tafeltje daar bij het raam gaan", stelde Jasper voor en nam Sandra haar hand, die niets van wat hij daarvoor had gezegd had verstaan. Eenmaal bij hun statafel bij het raam was het qua geluid beter. Peter stelde voor nog een drankje te halen, waarna zij met elkaar aan de praat raakten.
"En wat is jouw connectie met de Boerentoren?", vroeg Sandra aan Peter.
"Mijn vader is in dienst van de eigenaar en is belast met de renovatie en de herbestemming van het gebouw."
"Dat moet een dagtaak zijn", antwoordde Sandra, die inmiddels

in de gaten had gekregen hoe immens groot het gebouw was.
“Inderdaad, hij is er al een paar jaar mee bezig en zal dat ook nog wel een tijdje zijn.”
“Peter heeft mij de kaarten voor dit feest bezorgd”, zei Jasper.
“Aha, dus die eer hebben wij aan jou te danken?”
“Inderdaad. Ach, Jasper en ik kennen elkaar van de studie en zijn daarna altijd vrienden gebleven. De keuze lag voor de hand toen mijn vader met enkele toegangskaarten aan kwam zetten. Ik dacht als eerste aan Jasper.”
“En toen vroeg hij er meteen eentje extra voor mij”, zei Sandra lachend.
Peter knikte instemmend.
“Ben je hier eigenlijk alleen?”, vroeg Sandra zich af.
“Uh ja”, zei Peter enigszins aarzelend.
“Ander onderwerp”, zei Jasper kort en sneed daadwerkelijk meteen iets anders aan. Sandra wist genoeg.

Een kwartier later ging de muziek uit en vroeg een jongeman, die vlak ervoor een microfoon in zijn hand geduwd had gekregen, om aandacht.
“Dames en heren, vrienden en vriendinnen. Dank dat jullie in grote getalen gekomen zijn”, begon de man.
“Dat is de kleinzoon van de eigenaar, Charles”, fluisterde Peter naar Jasper en Sandra, waarna de man weer verder ging met zijn verhaal.
“Zoals jullie weten is mijn opa druk bezig met de plannen voor ‘zijn’ toren. In de pers hebben jullie al de nodige ontwerpen voorbij zien komen. Hopelijk kan binnenkort dan eindelijk de bouw beginnen en vindt hij hopelijk geen beren meer op de weg”, zei hij en wierp een blik in westelijke richting, alsof hij wilde zeggen dat daar het probleem lag.
“Mijn opa zal vanavond niet aanwezig zijn. Het was niet zo zijn ding, vertelde hij mij.” Het publiek moest lachen.
“Ja, gek, hè?”, zei Charles en moest nu zelf ook lachen.
“Vandaar dat hij mij carte blanche heeft gegeven. Oh ja, en ook een klein budget.” Weer moest het publiek lachen. “Heb er geloof ik wel een nulletje achter gezet”, zei hij en gaf een knipoog naar het publiek.
“Zo, genoeg gepraat. Jullie komen om te feesten. De bar is open, maar dat hadden jullie al door, de band is er weer klaar voor en geniet, geniet, geniet!”
De aanwezigen klapten en joelden, waarna de band verder

ging met spelen.

Peter, Jasper en Sandra haalden een nieuw drankje en keerden terug naar hun statafel. Het dooie punt waarin Peter was beland voordat Charles zijn toespraak hield, was gelukkig weggeëbd. Jasper had toen zij bij de bar stonden om voor hen drieën een drankje te halen aan Sandra uitgelegd dat Peter zijn relatie van enkele jaren een week eerder was stukgelopen.

2

Niet veel later gingen zij met z'n drieën naar de dansvloer. De band had een jarenzeventigblok ingezet. Nummers van Earth, Wind and Fire, ABBA, The Jacksons, Three Degrees en anderen volgden. De discoverlichting schoot door de ruimte en iedereen leefde zich volledig uit.

Jasper stond naast Sandra en riep dat hij even naar het toilet ging. Hierop legde Sandra haar hand op zijn schouder en riep terug: "Ik vermaak mij wel met Peter. Zie je dadelijk weer", zei ze en gaf hem een knipoog.

Onderweg naar de toiletten liep hij langs de lift. Zo te zien vertrok de lift net naar beneden om dadelijk weer naar boven te komen. Vermoedelijk gasten die het niet op tijd hadden weten te halen of ergens in het verkeer vast hadden gestaan. Een dame naast de lift die reeds de hele tijd met een lijst voor haar achter een statafel had gestaan, bladerde snel door de lijsten heen, zoekende naar de namen die nog niet waren afgevinkt. Eenmaal aan het einde begon ze weer opnieuw, alsof zij niets kon vinden. Zij keek om zich heen en wenkte iemand van de organisatie. Samen gingen zij nog eens door de lijst heen.
"Vreemd. Ik bel even naar beneden", zei hij.
"Is goed", zei de vrouw.
"Er wordt niet opgenomen. Vreemd. Weet jij wie verder nog beneden zijn, buiten Bob die bij de lift stond?"
De vrouw moest even nadenken. "Oh, volgens mij stond Natalie ook beneden. Wacht, ik zal haar wel even bellen", zei ze en zocht in haar mobiele telefoon naar het nummer.
"Ook geen gehoor. Lekker is dat. Wij hadden toch afgesproken dat zij te allen tijde beneden zouden blijven, of zich zouden laten aflossen?"
"Inderdaad. Wij willen hier geen gasten die niet zijn uitgenodigd", antwoordde de man.

Jasper was inmiddels op het toilet aangekomen en stond voor een urinoir. Niet veel later zag hij in een spiegel de man die

zojuist bij de lift had gestaan binnenkomen en een toilet binnengaan. Hij hoorde de knip op de deur en wat gerommel. Wat sommigen allemaal wel niet doen op een toilet was hem een raadsel. Nog voor Jasper klaar was, kwam de man alweer uit het toilet en liep naar de wastafel. Toen Jasper naast hem ging staan om ook zijn handen te wassen, keek hij in de spiegel de man aan. Hij had zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd staan.
“Problemen met niet-uitgenodigde gasten?”, vroeg hij en lachte kort.
“Uh, wat bedoel je?”, vroeg de man die enigszins geschrokken was door de plotselinge vraag van de gast naast hem.
“Oh, ik hoorde jullie net praten toen ik langs de lift liep. Was niet mijn bedoeling om jullie af te luisteren hoor.”
De man vulde zijn gevouwen handen met water en gooide deze in zijn gezicht. Hierna pakte hij een handdoek en depte het water op.
“Alles onder controle”, zei de man en keek Jasper daarbij niet aan. Hij voelde even in zijn binnenzak en draaide zich pas toen naar zijn mede-toiletganger.
“Nog veel plezier vanavond”, zei de man die nog steeds een nerveuze indruk maakte.
Hij verliet het toilet terwijl Jasper zijn handen afdroogde. Hij bleef nog even staan en haalde zijn telefoon tevoorschijn. Er waren geen berichten binnengekomen. Even aarzelde hij of hij alvast een post zou maken op social media. Hij had immers een leuke foto vanaf de Meir gemaakt van hemzelf en Sandra met op de achtergrond de Boerentoren. Toch besloot hij deze nog niet te posten. Misschien later op de avond als hij nog enkele foto’s had gemaakt. Hij sloeg zijn telefoon dicht en keek nog één keer in de spiegel. Nu zag hij pas dat zijn blonde krullen wel erg door de wind in de war waren komen te zitten. Een poging om er weer wat model in te krijgen wilde niet echt lukken. Sandra had er verder niets meer over gezegd, dus misschien viel het hem meer op dan de mensen om hem heen. Het was tijd om terug te gaan naar de dansvloer.

Jasper deed de deur van de toiletten open. Het was redelijk donker in deze gang. In de verte zag hij de deuren van de lift openstaan. Ervoor stonden enkele mannen in het zwart gekleed. Zij stonden met hun rug naar hem toe. De man die hij eerder op het toilet had ontmoet, deelde iets uit aan de

anderen. Deze pakten het aan en trokken het over hun hoofd. Het waren bivakmutsen. De man zelf trok er ook één over zijn hoofd en haalde uit zijn binnenzak een pistool. De vrouw die eerder achter de statafel had gestaan, lag gekneveld en levenloos tussen de rekken waar de jassen hingen. Jasper wilde zich omdraaien, maar hij was te laat. De man die hij eerder had ontmoet, draaide zich net om en zag de halfgeopende deur met in de opening ervan Jasper. Met een paar grote passen bereikte hij Jasper, die als aan de grond genageld stond. Tijd om na te denken had hij niet. Voor hij het wist voelde hij een hand hard zijn pols pakken, waarbij zijn arm tot op zijn rug werd gedraaid.
“Lopen jij!”, snauwde de man.
“Was je daarom zo zenuwachtig?”, flapte hij eruit.
“Ik zei lopen. Niet zeuren!”
In de zaal duwde hij Jasper hard naar voren, die daarbij zijn evenwicht verloor en tegen iemand aanviel. Ook deze kon zich niet staande houden en viel op de grond met Jasper bovenop hem.
“Godverdomme, kun je niet uitkijken?”
“Ja, maar”, stamelde Jasper en wees op de man die hem een duw had gegeven.
Nu zag de man de in het zwart geklede gestalte met een bivakmuts.
“Is dit een grap?”, zei hij op zachtere toon nu plotseling ook de muziek stopte.
“Ik ben bang van niet”, zei Jasper, die overeind krabbelde en de man waarop hij gevallen was een hand toestak.
Snel keek Jasper rond naar waar Sandra zich bevond. Hij zag haar op nog geen twee meter afstand en deed snel enkele stappen in haar richting. Eenmaal naast haar sloeg hij een arm om haar heen.
“Dit gaat niet goed”, fluisterde hij.
Sandra had nog niet goed in de gaten wat er was gebeurd. Zij vroeg zich enkel af waarom de muziek zo plotseling stopte, maar had de mannen in het zwart en met bivakmutsen nog niet gezien.
“Bereid je voor op het ergste”, zei hij en wees in de richting van de man die hemzelf hardhandig de zaal in had geduwd.
“Wie is dat?”, vroeg zij zachtjes en zag nu ook dat zowel achter de bar als op het podium waar de band was gestopt met spelen mannen in dezelfde outfit waren gaan staan.

“Het lijkt op een gijzeling”, zei Jasper en probeerde zo goed mogelijk in te schatten om hoeveel personen het ging en waar zij zich bevonden. De man bij de ingang van de zaal, de man achter de bar, op het podium en nu ook twee personen die zowel links als rechts in de buurt van de ramen stonden en het publiek erbij weg probeerden te houden. Op de man die hem had meegesleept na droeg iedereen een geweer. Hijzelf enkel een revolver.

“Naar achteren!”, riep de man bij de ingang, die klaarblijkelijk de aanvoerder was van de groep. Jasper ving op dat hij door de man achter de bar Jim werd genoemd. Het was vast niet zijn echte naam.

De menigte begaf zich naar achteren zodat er enkele meters tussen hen en de man ontstond. Nu liep de man naar het podium en pakte een microfoon. Hij tikte er even op om te zien of het werkte.
“Het feest is voorbij”, zei de man op resolute toon.
De bezoekers van het feest keken elkaar verwonderd aan. Sommigen hadden nog niet helemaal in de gaten wat er aan de hand was en dachten dat het onderdeel van een of andere act was. Er ontstond dan ook een geroezemoes onder de bezoekers.
“Maar als jullie je rustig houden, gebeurt er niets”, zei de man.
Weer keken velen in het publiek elkaar aan. Sommigen moesten lachen en riepen iets richting het podium, nog steeds denkende dat het om een act ging. De man op de verhoging begon langzaamaan zijn geduld te verliezen. Hij pakte zijn revolver en schoot een keer in de lucht. Het publiek schrok en was direct stil. Enkelen doken ineen door het schot in de lucht.

Jasper trok Sandra dichter tegen zich aan en keek opzij.
“Het is menens”, fluisterde hij.
Sandra zei niets, maar was behoorlijk aangedaan. Zij had nu ook haar arm om Jasper heengeslagen en trok hem nog iets meer dichterbij. Normaal was zij niet angstig en in haar beroep al helemaal niet. Haar werk begon pas nadat de misdaad had plaatsgevonden, nu kwam ze echter wel heel erg dichtbij en zat zij er middenin.

“De volgende personen die ik opnoem, gaan naar de

garderobe, pakken hun jas en gaan met de lift naar beneden", zei de man en haalde een lijst tevoorschijn. Stuk voor stuk noemde hij namen op van aanwezigen die zich vervolgens naar de lift begaven.

"Enig idee wat de gedachten hierachter is?", fluisterde Sandra naar Jasper.
"Ik heb geen idee. Waarom de ene wel en de ander niet."
Peter, die nog steeds naast hen stond, keek vragend naar Jasper.
Jasper probeerde een bemoedigende blik zijn kant op te werpen, in de hoop dat hij geen vraag zou stellen.

Toen alle namen waren genoemd, was ongeveer nog een kwart van de gasten aanwezig. Jasper, Sandra en Peter waren niet opgenoemd en stonden nog in het inmiddels uitgedunde gezelschap in de zaal. De discoverlichting brandde en draaide nog steeds, wat een vreemd beeld gaf zo zonder muziek. De ogen waren gericht op het podium. De man stond er nog steeds met de microfoon in zijn hand. Tegelijkertijd sloeg hij de gasten gade die op weg waren naar de uitgang. In overvolle liften daalden zij af. De bandleden waren inmiddels ook naar de lift gestuurd.

"Het zal duidelijk zijn", begon de man met de microfoon, "jullie zijn gegijzeld."
Er ging een schokgolf door de zaal en er stak een geroezemoes op.
"Stilte! Er wordt niet gepraat zolang ik het zeg."
De man stapte van het podium af en liep naar de bar. Hier overlegde hij met de man die achter de bar had plaatsgenomen. Daarna liep hij naar de lift en hield de man bij de bar het publiek in de gaten. Het geweer in zijn handen gaf hem macht en deed hem boven de anderen staan, zeker nu zijn baas de zaal had verlaten.

Jasper probeerde de situatie in te schatten om te zien of hij iets kon doen. Momenteel was de enige in de zaal de man bij de bar. Deze was inmiddels op de bar geklommen om een goed overzicht op de aanwezigen te hebben. Peter stond half voor Jasper, wat mooi uitkwam want deze was een kop groter en ook breder dan hijzelf.

Jasper greep naar zijn broekzak en haalde zijn telefoon tevoorschijn. Hij drukte op het knopje aan de zijkant. Het eerste dat in beeld kwam was een lege batterij met daarbij 0%, alsof dat iets toevoegde aan die lege batterij. Nog geen seconde later werd het beeld zwart. Hij was hem vergeten op te laden. Hij boog iets voorover en fluisterde in Sandra's oor of zij haar telefoon bij zich had. Zij antwoordde dat deze in haar tas zat, welke nog op de statafel bij het raam stond. Dat was dus ook geen optie, want niemand mocht zich verroeren.
"Psst, Peter?"
Peter keek opzij. "Wat is er?", fluisterde hij.
"Heb jij een telefoon?"
Peter gleed met zijn hand over zijn borst en voelde dat zijn gsm in de binnenzak van zijn colbert zat.
"Ja, die heb ik", zei hij zachtjes.
"Kun je hem pakken, ontgrendelen en aan mij geven?"
Peter lette goed op de man bij de bar en op het moment dat die de andere kant op keek, haalde hij snel zijn mobiel tevoorschijn en ontgrendelde hem met zijn vingerafdruk. Onopvallend gaf hij hem door aan Jasper, die schuin achter hem stond.

Met zijn linkerhand duwde hij Sandra meer in de richting van Peter zodat zij voor hem kwam te staan en samen met Peter een blok vormde. Jasper tikte het nummer in van Danny. Hij ging enigszins door zijn knieën en nog iets meer achter de brede rug van Peter staan. Hij hoorde de telefoon overgaan. Er werd niet opgenomen. Jasper tikte nu het nummer van Robert in.

"Had jij net ook dit nummer?", vroeg Robert terwijl hij zijn telefoon aan Danny liet zien.
"Ja, exact hetzelfde nummer."
"Vreemd, ik ga toch even opnemen als je het niet erg vindt."
"Tuurlijk, ga je gang."

"Crokaert", antwoordde Robert kort. Er kwam weinig geluid van de andere kant.
"Kunt u iets harder spreken?"
Nu hoorde hij wat gemompel, maar kon er geen wijs uit worden. Robert zette hem op speaker.
"Ik ben het, Jasper", hoorden zij fluisteren.

“Jasper? Jij zit toch op een feest?”
“Ja, maar ……..”
“Je moet even wat luider spreken want wij kunnen je nauwelijks verstaan.”
“Gaat niet”, zei Jasper.
“Je kunt niet praten?”, vroeg Danny.
“Klopt”, hoorden zij weer zachtjes zeggen.
“Heb je hulp nodig?”

Jasper, die inmiddels op zijn hurken zat in de hoop volledig onopvallend het gesprek te kunnen voeren van achter Peter, zag plotseling een paar glimmend zwarte laarzen voor hem. Hij keek op. Het was een man met een bivakmuts. Even wist hij niet wat hij moest doen. Veel tijd had hij niet om na te denken, want de man haalde uit met de achterkant van zijn geweer. Deze trof hem tegen zijn hoofd en Jasper tuimelde achterover. Hierbij vloog de telefoon door de lucht en viel enkele meters verder op de betonnen vloer, waar hij uit elkaar spatte.

Plotseling hoorden zij een harde klap, waarna de verbinding werd verbroken.
Robert en Danny keken elkaar aan.
“Bizar”, zei Danny.
“Tot zover onze romantische avond”, zei Robert en stond op.
Danny nam nog snel een slok en sprong op om hem te volgen.

Sandra draaide zich om en ging op haar hurken zitten naast Jasper.
“Waag het niet!”, riep ze naar de man die nu ook haar een mep probeerde te geven.
“Je laat mij en hem met rust”, riep zij vervolgens en realiseerde zich dat dit totaal buiten haar comfortzone lag om op een dergelijke manier te reageren.
De man schrok van de reactie van Sandra, liet zijn geweer zakken en deed tegelijkertijd enkele stappen naar achteren. Sandra haalde een zakdoek tevoorschijn en depte deze tegen de wond aan Jaspers hoofd. Het duurde even voor hij weer helemaal bij zijn positieven was.
“Gaat het?”, hoorde hij Sandra liefdevol vragen.
“Op een barstende koppijn na gaat het”, mompelde Jasper.
“Is het gelukt te bellen?”, vroeg Sandra fluisterend.
“Ik had uiteindelijk contact met Robert. Of hij mij begreep, weet ik niet.”

3

Robert en Danny waren aangekomen op de Meir en liepen in de richting van de Boerentoren. Van afstand keken zij omhoog. Hoog boven hen, op ruwweg 90 meter hoogte, zagen zij één van de grote ramen waarvan er aan elke kant van de toren één was gelegen. Zij zagen de discolichten door de ramen schijnen volgens een afwisselend patroon.
“Dan moet daar dus dat feest aan de gang zijn”, zei Robert.
“Bijzondere locatie, helemaal zo in een eigenlijk volledig ontmantelde toren”, voegde Danny eraan toe.
“Ik vermoed dat ze zoiets hadden van: ‘Wij kunnen nog één keer iets groots organiseren, waarbij het niet geeft dat de boel zou worden afgebroken’”, zei Robert lachend.
“Maar dan komt opeens dat telefoontje van Jasper. Blijft toch vreemd, of zou hij al een glaasje te veel ophebben?”
“Ik heb Jasper eigenlijk nooit overdreven zien drinken. Eigenlijk is hij daarin erg gereserveerd.”
“Klopt”, antwoordde Danny. “Kom, wij gaan naar de ingang, misschien worden wij daar wat wijzer.”

Onder de oude overkapping waar vroeger de ingang van de Algemeene Bankvereniging en later de KBC had gezeten, was een deur. Hij stond open en er stond een vrouw in de deuropening.
“U komt voor het feest?”, vroeg de vrouw.
“Uh, nee, niet echt, maar een vriend van ons is boven en toen dachten wij…”, zei Robert, maar werd door de vrouw onderbroken.
“U heeft een uitnodiging?”, zei ze en pakte er een lijst bij.
“Nee”, zei Danny en vervolgde, “hoe meer zielen hoe meer vreugde, toch?” Hij gaf de vrouw een knipoog.
“Wat mijn vriend eigenlijk wil zeggen”, begon Robert en las snel haar naam die op de bij haar opgespelde badge stond, “Natalie, is dat onze vriend Jasper Broeckx zijn gsm vergeten is.” Snel trok hij zijn telefoon uit zijn zak en toonde deze. “U kunt neem ik aan zien dat hij op de lijst staat.”
De vrouw pakte er een lijst bij en liep erdoorheen.

“Inderdaad heb ik hier Jasper Broeckx staan. Echter mag ik u niet naar boven laten gaan. Het feest is echt strikt voor genodigden. U kunt de telefoon afgeven, dan zorgen wij dat hij boven bij uw vriend komt.”
“Nee, laat dan maar zitten”, zei Robert. “Ik verzin wel iets anders en anders komt het morgen wel.”

Beiden liepen weg van de ingang en om de Boerentoren heen. Toen zij uit het zicht van de ingang waren, bleven zij stilstaan.
“En wat denk jij?”, vroeg Danny.
“Er is duidelijk iets niet pluis”, antwoordde Robert.
“Ik heb ook geprobeerd in de ruimte achter die Natalie te kijken toen jij met haar aan het praten was.”
“En?”
“Helemaal aan het einde van de ruimte zag ik een man bij een werklift staan. Hij hield wel goed in de gaten wat er bij de ingang, dus bij ons, gebeurde. Hij deed zelfs een paar stappen in onze richting. Bijna alsof hij te hulp wilde schieten wanneer er iets zou gebeuren waarop niet was gerekend.”
“Blijft vreemd”, zei Robert. “Ik zal Christine Mertens, onze commissaris, eens bellen. Misschien heeft zij een idee.”

Robert haalde zijn telefoon tevoorschijn en belde Christine. Kort overlegde hij met haar, waarna hij weer ophing.
“En?”, vroeg Danny.
“Zij wist van het feest. Het schijnt georganiseerd te zijn door de kleinzoon van de eigenaar van de Boerentoren. Ene Charles. Deze heeft alle vergunningen aangevraagd en alles was in orde.”
“Er zullen kosten noch moeite gespaard zijn, want omdat de toren al gestript was, moest natuurlijk alles worden aangelegd”, merkte Danny op.
“Ik vermoed dat het geld geen probleem zal zijn geweest. Zeker wanneer de opa van Charles het heeft gekocht en deze genoeg geld zal hebben.”
“Oh ja, dat zal geen probleem zijn. Ik heb over de plannen van de toren gehoord en ook daarbij wordt er flink wat geld uitgegeven. Dan kan daar ook nog wel een feestje bij voor de kleinzoon”, zei Danny.
“Inderdaad. Volgens Christine is het publiek ook redelijk gefortuneerd, of in ieder geval de ouders.”
“Ook niet verwonderlijk. Het zal uit dat milieu komen.”

“Dat vermoed ik ook, maar wat deed Jasper daar dan?”
“Geen idee”, antwoordde Danny.
“Kijk, als zij nu jou, als baron, zouden uitnodigen”, zei Robert lachend en greep Danny bij zijn middel.
“Kom op”, zei Danny. “Die titel is op papier, ik heb er verder niets mee.”
“Grapje”, zei Robert en gaf Danny een vluchtige zoen op zijn wang.
“Wacht maar af, als wij straks trouwen…”
Robert keek verbaasd. “Je bedoelt dat ik dan ook baron word?”
“Tsja, als een baron met een vrouw trouwt, wordt zij barones”, legde Danny uit.
“En is binnen de adel al doorgedrongen dat mannen ook met mannen kunnen trouwen? Ik zie het dan echt nog gebeuren dat ik uiteindelijk enkel de man van de baron word”, zei Robert, stak zijn neus in de lucht en draaide zijn hoofd om.
“Oh, ik wist niet dat je waarde hechtte aan een titel”, zei Danny enigszins beteuterd.
Robert draaide zijn hoofd terug en pakte Danny eens stevig vast.
“Ik vind jou belangrijker, ongeacht je titel, je kasteel en je geld”, zei hij en gaf hem een stevige zoen. “Anders had ik vanavond die ene vraag niet gesteld.”
“Dat is waar”, zei Danny en gaf nog eens een zoen terug.
“Back to business”, zei Robert. “Kun jij Tony of Kim eens vragen naar hier te komen? En laat hen een verrekijker, liefst een nachtkijker, meenemen.”
Danny pakte zijn telefoon en probeerde eerst Tony te bellen. Hij en Kim waren agenten van de Antwerpse politie die zij van de commissaris mochten inzetten indien nodig. Niet veel later keerde Danny zich naar Robert.
“Tony komt er in ieder geval aan. Kim kreeg ik niet te pakken, maar ik heb haar voicemail ingesproken. Het kan zijn dat zij geen dienst heeft vanavond.”
“Enig idee hoelang het duurt voor Tony hier zal zijn?”
“Hij zei tien minuten.”
“Mooi, dan wachten wij hem hier op.”

4

Jim wenkte naar de persoon achter hem die nog bij de lift stond, waarna hij naar de bar liep. Nog steeds stond er een man op de bar om een goed overzicht te hebben op de menigte. De persoon die hij net had gewenkt, kwam aangelopen en ging naast Jim staan. Er werd een laptop achter de bar opengeklapt. Jasper zat het van afstand te observeren. Hij had het vermoeden dat de persoon die bij de lift vandaan kwam een vrouw moest zijn. Sterker nog, hij ging ervan uit dat het de vrouw was die bij aankomst de namen checkte op de lijst van genodigden. Zij moest wel in het complot zitten, net als alle anderen die zij bij aankomst waren tegengekomen. Het was wel moeilijk in te schatten of zij het echt was, want met de bivakmuts op en het ontbreken van de vrouwelijke vormen bleef het een gok. Echter wel eentje waarvan hij bijna 100% zeker wist dat het om haar ging.

De vrouw opende de laptop en tikte het wachtwoord in. Daarna schoof zij hem in de richting van Jim.
“Random, van laag naar hoog of omgekeerd?”, vroeg hij zonder de vrouw aan te kijken.
“Jij bent de baas. Dat laat ik helemaal aan jou over”, zei ze en legde kort haar hand op zijn onderarm.
“Oké, ik neem er eentje uit de onderste helft”, zei Jim.
Hij scrolde door een lijst met ongeveer 25 namen en stopte bij iemand met de naam Herman Wouters. Erachter stond een bedrag van € 50.000,00. Jim keek op en pakte de microfoon.
“Herman Wouters”, riep hij.
Het bleef even stil in de zaal. Nogmaals sprak Jim door de microfoon.
“Herman Wouters!”
Hij hoopte dat een iets dringender toon effect zou hebben. In het publiek keken de bezoekers elkaar aan, totdat er iemand vanuit het midden van de groep zich een weg naar voren baande. Toen hij de eerste rij had bereikt, zei hij: “Ik ben Herman.”
Jim was vanachter de bar gekomen.

“Mooi, meekomen.”

Jim en Wouters verdwenen achter een deur in de gang die ook naar de toiletten leidde.
In de ruimte stond een tafel met aan weerszijden een stoel. Jim gebaarde Wouters dat hij tegenover hem plaats moest nemen.
“Je gsm”, zei Jim kort.
Herman trok zijn gsm uit zijn broekzak en legde deze op tafel.
“Ontgrendel hem en bel je ouders.”
Herman legde zijn vinger aan de zijkant van zijn mobiel, waarna het display aansprong. Vervolgens koos hij via contacten voor het mobiele nummer van zijn vader. Door zijn trillende vingers kon hij ternauwernood het juiste nummer aanklikken.
“Zet hem op speaker”, zei Jim dwingend.
Herman maakte verbinding, waarna zij de telefoon hoorden overgaan.
“Wouters”, hoorden zij kort, waarna de stem verderging: “Ben jij dat, Herman?”
Herman boog wat voorover naar de telefoon die voor hem op tafel lag en antwoordde: “J..J..Ja, ik ben het.”
“Waarom bel je, je zit toch op dat feest in de Boerentoren?”
“Iemand wil je spreken.”
“Zoon, je moet wel even duidelijk zijn, want ik snap er niets van. Wie wil mij spreken?”

Jim schoof de telefoon in zijn richting.
“Meneer Wouters”, zei Jim en maakte zijn zin niet af.
“Herman?”, vroeg de man.
“Die zit tegenover mij”, zei Jim.
“Maar… wie bent u dan?”
“Dat doet er niet toe. Ik heb uw zoon in ieder geval tegenover mij zitten en hij kijkt nu in de loop van mijn pistool.”
Het werd stil aan de andere kant van de lijn. Pas na enkele seconden, die in werkelijkheid minuten leken te duren, kwam er een reactie.
“Pistool, zei u? Is dit een of andere grap? Mijn zoon zit op een feest in de Boerentoren”, zei de man, die er stellig van overtuigd was dat iemand een grap met hem uithaalde.
“Klopt, hij en ik zitten ook in de Boerentoren. Enkel zijn de kaarten zo verdeeld dat ik hem onder schot houd. Ach, u kent criminelen. Als advocaat heeft u immers met hen te maken,

nietwaar?"
"Wat wilt u van mij?"
"Kijk, dat is nu eens een verstandige vraag. Het antwoord is ook simpel. Geld."
Even was het weer stil aan de andere kant van de lijn. Totdat de man aarzelend vroeg: "Hoeveel?"
"50.000,00 euro", zei Jim kort en vervolgde: "Wij sms'en de betalingsgegevens dadelijk door via dit toestel."
"En als ik niet betaal?", vroeg de man die eigenlijk het antwoord wel kende. Hij wist immers hoe het er bij een gijzeling- en ontvoeringszaak aan toe ging.
"Het is een lange val naar beneden! Oh, en voor ik het vergeet, maar ook dat zult u wel kennen, geen politie! Als wij maar één blauw zwaailicht zien, dan krijgt uw zoon deze van dichtbij te zien!", zei Jim en gaf het toestel aan Herman. Daarbij gaf hij ook een notitie met daarop het rekeningnummer en de andere gegevens die nodig waren om het geld over te schrijven.
"Je krijgt twee minuten om de gegevens door te geven. Telefonisch of per sms. Daarna geef je jouw telefoon terug."
Herman deed wat hem werd gevraagd. Hij gaf mondeling de gegevens aan zijn vader door. Nu was de angst in zijn stem goed te horen. Toen hij klaar was met het doorgeven van de gegevens, gaf hij de telefoon terug aan Jim. Deze drukte hem definitief uit en gooide hem in een bak.
"Meekomen", zei Jim.
Herman stond op en liep vooruit met achter hem Jim, die onophoudelijk het pistool in zijn richting hield. Zij stopten bij de lift. Het duurde even voor deze weer op de huidige etage was aangekomen. Toen de deuren opengingen, stond er weer iemand in het zwart met een bivakmuts.
"Breng hem naar de 'wachtkamer'", zei Jim.

Vanuit de feestzaal was de gang naar de liften afgescheiden door zwarte gordijnen. De gegijzelden hadden niet gezien dat Herman via de lift was vertrokken en waren enigszins geschrokken. Wat had de man met hem gedaan en welk lot stond hen nu te wachten?

Toen Jim terugkwam achter de bar, had de vrouw een nieuw persoon in de lijst aangegeven.
"Deze?", vroeg ze.
"Prima", zei Jim en pakte weer de microfoon. "Louise Dubois."